

CJ Lyons

ZIENDE BLIND

ISBN 978-90-225-7060-9
ISBN 978-94-0230-229-5 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Blind Faith*
Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Press
Vertaling: Marjolein van Velzen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: ogen: Getty Images; landschap: Thinkstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2011 CJ Lyons
Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk,
New York, USA.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zonder mijn trouwe lezers zou dit boek er nooit gekomen zijn.

Deze is voor jullie, mensen!

6 juni 2007

**Penitenciaire inrichting Walls,
Huntsville (Texas)**

1

Ratelend schoven de verschoten blauwgeruite gordijnen open, en Sarah Durandt deinsde even terug bij de aanblik van de gevangene die vastgebonden op een brancard lag.

Een van de vrouwen achter haar hapte hoorbaar naar adem. Sarah leunde voorover en drukte een hand tegen de ruit waarachter een monster lag. Ze ademde door haar mond. Dat was de enige manier om de bedompte lucht in het vensterloze betonnen hok naar binnen te krijgen.

Samen met de andere getuigen zat ze achter de glazen ruit, zo dik dat er lichtkringen te zien waren rond de voorwerpen in de witbetegelde executiekamer aan de andere kant. Kogelvrij glas. Wie kon hier in vredesnaam aan het schieten slaan? De ter dood veroordeelde, al half versuft van de slaapmiddelen die hem toegediend waren, of degenen die waren komen kijken hoe hij doodging?

Sarah klemde haar handen ineen en hield ze stil in haar schoot. De airco stootte een kille luchtstroom uit, en ze huiverde. Er zaten nog elf anderen rondom haar opeengepakt in het kamertje, nabestaanden van de andere slachtoffers. Ze merkte het gezelschap amper op. Zij waren hier om het einde van een slepende zaak te aanschouwen. Maar Sarah wilde antwoorden.

Haar blik versmalde zich tot een laserscherpe focus op de gevangene achter de ruit. Zijn armen waren zijwaarts gestrekt, en er zaten naalden in de aderen aan weerszijden van zijn lichaam. Zijn romp en ledematen waren aan de brancard vastgemaakt met zeven leren riemen. Het was een houding die griezelig aan een cruxifix deed denken. Maar dit was geen Messias.

Dit was het vleesgeworden kwaad.

Damian Wright had een normaal postuur en een nietszeggend, onop-

vallend gezicht; niet iemand die opviel in een menigte.

Maar Sarah wist wel beter. Ze wist hoe sluw hij was. Achter die façade van normaliteit smeulde een ziekelijk verlangen naar marteling en verminking. Zelfs hier, op zijn sterfbed, lag hij haar nog te martelen, weigerde hij haar de geringste troost of gemoedsrust.

Ze had geen idee waarom Damian zijn morbide machtsspelletjes uitgerekend op haar had gebotvierd. Zij had niets bijzonders, ze was gewoon een schooljuf uit het hoge noorden van Amerika, woonachtig in een dorpje met nog geen vijfhonderd inwoners. Haar bruine haar droeg ze meestal in een paardenstaart waar ze verder niet meer aan dacht. Bij speciale gelegenheden liet ze het los tot op haar schouders vallen. Zoals vandaag: de executie van een seriemoordenaar.

Damian lag onder een grote, ronde operatielamp. Zijn huid parelde van het zweet en hij had zijn ogen dichtgeknepen tegen het felle licht. De gevangenisdirecteur knikte naar een man in een zwart pak en met een zilveren kruisje op zijn revers. De man strekte zijn hand uit en trok een zwarte microfoon omlaag. Zijn trouwring glinsterde toen zijn hand de lichtbundel doorkruiste. Sarah wreef over haar eigen ringvinger, de lijn volgend van de gladde ring die Sam daar zes jaar geleden omheen geschoven had.

De microfoon slingerde zich als een cobra omlaag en bleef hypnotiserend boven Damians lippen deinen. Er galmde een klik als een gedempt pistoolschot door de getuigenkamer toen de directeur de intercom aanzette. Het raspende geluid van Damians ademhaling ruiste door de kamer.

Sarah merkte dat ze gelijktijdig met Damian ademde, dat ze het ont-smettingsmiddel en de pleisters en de stank van angstzweet bijna door de ruit heen kon ruiken. Alan Easton, die naast haar zat, kneep even geruststellend in haar hand.

‘Gaat het?’ vroeg hij. Hij vroeg het eerder als vriend dan als haar advocaat. Zij was de enige familie die hier zat voor Sam en Josh. De enige familie die Sam nog overhad. En Josh – ze kon toch zeker niet wegblijven als het om haar eigen zoontje ging?

Ze knikte, zonder haar blik af te wenden van de gebeurtenissen die zich op slechts enkele meters afstand afspeelden. Er waren maar drie man in de executiekamer: de directeur in zijn marineblauwe pak, met een krijtwit overhemd en een smalle das; de geestelijke in zijn zwarte pak. En Damian Wright, de man die haar leven had verwoest.

Als Sarah het tafereel thuis zou moeten beschrijven tegenover haar achtstegroepers, had ze gezegd dat het thema van de kamer, van het hele gebouw, zo ver van het normale gevangenisgebouw verwijderd, ‘opgesloten’ was.

Niets mocht ooit ontsnappen uit de kleine ruimte met zijn ziekenhuisgroen geschilderde betonnen muren. De zuiver functionele executiekamer bevatte een raam naar de getuigenkamer, maar afgezien daarvan was geen enkele moeite gedaan om te verhullen of te verdoezelen waarvoor de ruimte bestemd was. Er stond één meubelstuk: een vlakke operatietafel met twee van de tafel afstaande armsteunen.

‘Laatste woorden?’ vroeg de directeur aan de ter dood veroordeelde.

Sarah spitste haar oren. Een vlieg verstoorde het profane ritueel door met een oorverdovend gonzen tegen de kooi te bonzen waarin twee tl-buizen flakkerden. Damian Wright, veroordeeld moordenaar en kinderverkrachter, opende zijn tranende ogen en keek haar strak aan. Ze trok haar hand los uit die van Alan en balde haar vuist.

Kom op. Zeg iets. Geef me een hint.

Haar gebed bleef onverhoord. Damian zweeg. Met verslachte spieren, zonder enig verzet, lag hij op de tafel. Alleen zijn borst bewoog op en neer bij zijn laatste ademteugen. Sarahs longen persten zich samen, barstten bijna van de druk. Damian keek haar aan en glimlachte.

Zij knipperde als eerste met haar ogen. Ze schaamde zich niet dat ze hem liet winnen; ze zou alles doen als ze daarmee Sam en Josh kon vinden.

Damians glimlach verbreedde zich. Maar hij bleef zwijgen.

Haar maag kromp ineen van woede. Lag hij haar te tarten, ontzegde hij haar de afsluiting waarnaar ze zo hunkerde, alleen omdat ze niet thuis was geweest op de dag dat hij Josh meenam? Vanwege die vermaledijde bijscholingscursus die uitgerekend die dag gehouden werd? Of was het omdat Josh de enige was van alle jongetjes die hij vermoord had wiens vader voor hem had willen vechten, sterven zelfs?

Alan zei dat het waarschijnlijk was omdat Sam zijn ritueel met Josh had verstoord. Hem had gedwongen af te wijken van zijn morbide, lugubere fantasie en eerst Sam te doden voordat hij verder kon met Josh.

Zonder zijn blik van het geschreven woord te verheffen galmde de dominee iets uit zijn bijbel; geen moment keek hij naar de verdwaalde ziel voor wiens rust hij moest bidden.

De woorden van de psalm, woorden die Sarah tweeëntwintig maanden tevoren rust en troost hadden geschonken, waren nu niet meer dan een onbeduidend zoemen, met niet meer betekenis dan het gonzen van de vlieg. Ze drukte haar handpalm vlak tegen het koude glas, meer gespist op het ontfutselen van de antwoorden die alleen Damian haar kon geven dan op het woord van God.

Haar hele leven had ze geluisterd. Waar was God nu ze hem echt nodig had? Waar was hij geweest toen haar echtgenoot en haar zoontje hem nodig hadden?

‘Sorry dat we de executie niet konden uitstellen,’ fluisterde Alan. ‘Ik weet hoezeer je hoopte...’

Schokschouderend negeerde ze zijn woorden. Haar hele universum bestond uit de blik van een moordenaar. De man die had bekend dat hij Sam en Josh had vermoord, maar niet wilde zeggen waar ze begraven lagen.

Anderhalf jaar had ze gevochten. Gevochten tegen Damian Wrights stilte, tegen zijn weigering haar te spreken. Gevochten tegen de nieuwe wet in Texas die met ongekende doeltreffendheid een ‘versnelde afhandeling’ van executies mogelijk maakte. Gevochten tegen haar eigen verlangen om Damian te zien sterven. Een wens die uitsluitend overschaduwde werd door het verlangen haar man en haar zoon te vinden.

De directeur kwam naar voren en las een document voor. Zijn monotone stem zweefde net buiten de rimpelingen van Sarahs bewustzijn.

Waar zijn ze, vuile hufter? Sarah probeerde al haar minachting en haat in haar blik te leggen in de hoop Damian die laatste seconden van zijn verblijf op aarde aan het praten te krijgen. Met haar vuist beukte ze op het dikke glas, maar dat veroorzaakte slechts een gedempt bonzen.

De moordenaar verblikte of verbloosde niet. Hij bleef haar zwijgend aankijken. Zijn uitdrukking kreeg iets van medelijden. Alsof zij de veroordeelde was, niet hij.

De directeur was uitgesproken en zette zijn bril af. Hij knikte even naar het hokje waar de beul zat. Sarah had opgezocht hoe het in zijn werk ging. Achter de ruit, die vanuit het kamertje gezien een spiegel was, haalde een onzichtbare man een hendel over. Dan stroomden er een aantal middelen Damians aderen in. Eerst meer slaapmiddel, dan een spierverslapper, en uiteindelijk kaliumchloride, waarvan zijn hartslag zou stoppen.

De tijd stond stil. Sarah knipperde niet met haar ogen. Damian ook niet.

Drie minuten later deed de dominee een stap opzij en kwam een man met een witte jas naar voren. Hij luisterde met een stethoscoop. Hij rechte zijn rug, stak zijn hand uit naar Damians gezicht en sloot de ogen van de moordenaar.

De jaloezieën ratelden omlaag.

Er ging een collectieve zucht door het vertrek toen de andere getuigen gingen verzitten. Door de mist om Sarahs hoofd heen hoorde ze het gesnik van een aantal vrouwen en een man, voelde ze het geritsel van hun bewegingen toen ze de kamer uit liepen. Ze bleef als verstarde zitten en staarde met brandende ogen strak voor zich uit.

Alan raakte haar elleboog aan, trok haar vuist weg van de ruit en hees haar overeind. Wankelend bleef ze staan. ‘We moeten weg,’ prevelde hij.

Ze hield haar gezicht zo lang mogelijk naar het nu verduisterde raam gekeerd. Uiteindelijk bracht Alan haar naar buiten; het felle zonlicht, de hitte van Texas en de vochtige atmosfeer denderden met het geweld van een tientonner op haar neer.

Even was zij degene die stikte onder het gewicht van verlamde longen. Haar borst kromp ineen. Heel even was het haar hart dat bleef stilstaan.

Ze knipperde met haar ogen, en de pijn kwam terug. Een ijspriet achter haar ogen, haar vaste metgezel van de afgelopen tweeëntwintig maanden, onmogelijk te verzachten door kalmerende middelen of hoop op verlossing. In tegenstelling tot Damian Wrights pijn.

Ze wist dat ze leefde. Althans, haar lichaam. En haar hersenen. Haar ziel – die lag ergens hoog op Snakehead Mountain bedolven in een onvindbaar graf.

Samen met Sam en Josh.

Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij... De woorden regen zich aaneen in Sarahs hoofd, sponnen een cocon die alle gevoel buitensloot, die een zachte, veilige schuilplaats bood. Een plek waar ze niet hoefde na te denken, te handelen, te reageren. Te zijn. *Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij...*

Sarah sloeg haar armen strakker om zich heen, keerde Alan haar rug toe en leunde tegen het portierraampje terwijl hij het gevangenisparkeerterrein afreed. Ze had zich voorgenomen om niet in tranen uit te barsten, althans niet waar iemand bij was. Wat er ook gebeurde.

Maar Alan was niet zomaar iemand. Alan begreep het – hij had het zelf

meegemaakt. Zijn vrouw was vermoord door een drugsverslaafde die hun huis was binnengedrongen op zoek naar cash. Daarom was hij weggegaan bij zijn advocatenkantoor en had hij zich gericht op de verdediging van de rechten van slachtoffers: om mensen als Sarah te helpen.

Hoe had ze de afgelopen twee jaar door gekund zonder Alan?

De banden rolden over het asfalt, weg van Damian Wright, weg van haar laatste kans om Sam en Josh te vinden. *Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij...*

Ze zakte ineem tegen het portier. Haar rechterhand tastte werktuiglijk naar de ring aan haar linkerhand. Ze had geen verlovingsring. In plaats van een ring had Sam haar zijn liefste bezit gegeven, een gitaarplectrum dat ooit was gebruikt door de legendarische Stevie Ray Vaughan, met de belofte dat ze een diamant kreeg als hij zijn eerste nummer had verkocht. Zeven jaar later lag het plectrum nog in zijn zwartfluwelen sieradendoosje op haar toilettafel.

Haar hand voelde koud aan, maar de trouwring straalde warmte uit, alsof ze Sam aanraakte. Ze draaide de ring om en om op het ritme van de woorden die haar ziel binnendrongen, haar uitnodigden zich over te geven. *Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij...*

Nee! Dat kan niet. Niet zo.

De tranen drukten tegen haar gesloten oogleden, brandend van het verlangen om te ontsnappen. Sarah klemde de simpele gouden ring vast. Het laatste wat haar aan Sam bond en, via hem, aan Josh. Ze was moe, zo vreselijk moe. Ze moest het gewoon opgeven. Wat kon ze nu nog doen?

Ze had tenslotte wel een leven te leiden. Sam zou willen dat ze gelukkig was. Ooit. Ze slaakte een haperende zucht en voelde Alan naast zich bewegen. Alan... kon ze zich een toekomst voorstellen met iemand als Alan? Een man die bijna twee jaar van zijn leven had gegeven om haar door dit drijfzand van verdriet en ellende te leiden, die haar had teruggedleid naar het licht, haar deze ene, laatste kans had gegeven.

Laatste kans, laatste hoop, laatste sacrament.

Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij...

Sarah rechtte haar rug, opende haar ogen en knipperde tegen het felle zonlicht van Texas. Ze zette haar voeten naast elkaar en streek de soepele katoenen stof van haar donkerblauwe jurk glad. Ze weigerde zwart te dragen, niet zolang Josh en Sam niet officieel begraven waren. De donkere

snelweg strekte zich hypnotiserend uit naar de toekomst.

‘Alles oké?’ Alan nam even zijn blik van de weg om haar indringend aan te kijken.

Er krulde een verdrietige glimlach rond Sarahs lippen. ‘Ja. Gaat wel.’

Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij... de woorden zongen door haar hoofd, trappend als een kleuter met een woedeaanval, die zijn hoofd tegen de grond beukt als hij zijn zin niet krijgt. Zulke buien had Josh ook wel eens gehad. Tot hij doorkreeg dat hij daar niets mee bereikte.

Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij...

Sarah schudde even haar hoofd – de enige waarschuwing die Josh nog nodig had. Als ze met een glimlach haar hoofd schudde, hield hij op met zijn gedrein, pakte haar hand en kroop lekker tegen haar aan. *Sorry mama, ik was het even vergeten.*

Maar ik niet.

Het is voorbij, het is voorbij, het is voorbij... Nee. Het is niet voorbij.

Het is nog maar net begonnen.

woensdag 20 juni

twee weken later

2

Er werd zachtjes aangeklopt; zonder op te kijken hief FBI-teamleider Caitlyn Tierney haar hand in het universele gebaar van ‘even wachten’ terwijl haar blik gevestigd bleef op het rapport op haar computerscherm. Haar meest recente groep rekruten zat in de laatste week van hun training voordat ze hun diploma kregen in Quantico. De zenuwen laaiden hoog op nu ze wachtten op hun plaatsingen, dus het was niet voor het eerst die ochtend dat Caitlyns werk werd onderbroken.

Ze las de laatste regels van het voortgangsrapport over haar rekruten, de resultaten van de kritieke incidenten, en knikte tevreden. Ze hadden het prima gedaan; precies zoals Caitlyn verwacht had. Zelfs Santos, de zesentwintigjarige bescheiden, hardwerkende deeltjesfysicus, was het gelukt integraal deel te worden van het team. Caitlyn klapte haar laptop dicht en keek op naar haar bezoeker, half in de verwachting dat het Santos zelf zou zijn.

Maar het was een van de lab-nerds. Eh... kom, wat was zijn naam ook alweer? Hij deed iets met DNA. Niet Rogers, maar wel iets wat daarop leek. Ze glimlachte met een vriendelijk, neutraal gezicht, en wrong haar brein in bochten op zoek naar de naam bij het gezicht van de man die voor haar stond.

Uiteindelijk wist ze het. Maar het had minstens tweemaal zo veel tijd gekost als twee jaar geleden, voor haar ongeluk. Niet dat ze dat ooit tegenover wie dan ook zou toegeven.

‘Hi, Clemens,’ zei ze hartelijk, en ze gebaarde naar een van de twee houten stoelen voor haar uitpuilende boekenkast. ‘Wat brengt jou naar Jefferson? Moest je college geven?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het leek me makkelijker dan jou te vragen om

naar het lab te komen.’ Dat was zo: het centrum voor forensische analyse was beter beveiligd dan Fort Knox. Zelfs FBI-kaderpersoneel als Caitlyn kwam er alleen binnen op speciale uitnodiging en met autorisatie voor een bezoekerspasje. Clemens wierp een blik op de open deur en ging even ver-zitten.

Ze was dan misschien niet meer zo goed met namen, maar Caitlyn was en bleef een pro op het gebied van non-verbale communicatie. Ze kwam overeind, vouwde haar leesbril op, liep naar de stoel naast Clemens en deed onderweg nonchalant de deur dicht.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze, terwijl ze naar hem overleunde en hem strak in de ogen keek.

Hij tastte naar een dossiermap in zijn aktetas. Er zat geen etiket op met STRENG GEHEIM of zelfs maar VERTROUWELIJK, dus ze vroeg zich af waar het geheimzinnige gedoe om te doen was. Tot ze de naam zag staan. DAMIAN WRIGHT.

Haar eerste opdracht, twee jaar nadat ze weer aan het werk was gegaan. Het hele onderzoek was één grote ramp geweest: de misdrijven, de reizen, de vreselijke migraines die haar hoofd versuften en haar bijna verlamden met hun niet-aflatende pijn en misselijkheid. En het allerergste was wel haar opgeblazen kikker van een baas geweest, *Assistant Special Agent in Charge* Jack Logan. Logan was komen binnenzeilen en had het onderzoek zonder enige waarschuwing of uitleg overgenomen. Dat was iets ongehoords. Mensen met Jacks rang gaven leiding van achter hun bureau. Dat deden ze via memo’s en schriftelijke instructies; zelf gingen ze nooit op pad.

‘Wist jij dat Damian Wright dood is?’ vroeg ze. ‘Ter dood gebracht, in Texas.’ Ze keek op de kalender. ‘Twee weken geleden.’

‘Ja,’ zei Clemens op matte toon. ‘Heel erg.’

Caitlyns haar stond plotseling recht overeind. Felle lichtflitsen schoten langs de periferie van haar blikveld. ‘Hoezo erg? Je wou toch zeker niet zeggen dat je iets had gevonden wat hem onschuldig had verklaard?’

Caitlyn was het met de meeste van haar collega’s eens dat de doodstraf nog te goed was voor het merendeel van die gore hufters – maar een betere straf hadden ze niet. Dat wilde niet zeggen dat zij, evenals de andere teamleiders, niet continu in vrees leefde dat ze een onschuldig man naar de slachtbank stuurden.